

Селенитѣ, като чули тѣзи думи на Х.-Петра, изсмѣли се силно и който купилъ риба, веднажга ѝ хвърлилъ въ кошѣтъ на рибарѣтъ.

Отъ този день селенитѣ въ него село никакъ не бѣли солена риба.

Пословица: Рибата казала на человѣка: „Печи ме догдѣто ми побѣлѣхтъ очитѣ, иначе ще побѣлѣхтъ твоитѣ.

Братъ и сестра.

(Продължение отъ III книжка).

Но тази баба не бѣше добра, тя бѣше най-лошата жена на свѣта. Тя направила тази кѣщичка само и само да прилѣгва чуждитѣ изгубени дѣца въ гората, както направи съ тѣзи двѣ дѣчица. Като ги примамилъ, уморявала ги, опичала ги и ги изѣдала. Това ѝ било най-сладката храна.

Вечерѣта дѣцата си лѣгнали на двѣ хубави мѣгки постѣлки, на които заспали много сладко и спокойно. Сутринѣта, когато дѣцата се събудили, бабата взела братчето и го затворила въ една стая, а на сестричето рѣкла: Хей, моме, хайде да донесешъ вода и да сготвишъ нѣщо хубаво за твоя братъ, който е затворенъ въ малката стая. Нека се нахрани добрѣ, защото кога затлѣстѣе ще го опекѣ и изямъ“. Като чу това, горката сестрица почна да плаче и да се моли на бабата за братчето си. Бабата не искала и да знае; тя насила накарала сестричето да из-